

SIS ANYS

Gerard Martí Juan

En un principi, sis anys no semblen tants. De fet, si tenim en compte que l'esperança de vida mitjana a Catalunya és d'uns 80 anys, sis anys no arriben ni a ser el 10% de la vida d'una persona. Números a banda, què fa, doncs, que aquests sis anys que es passen a l'Educació Secundària i Batxillerat marquin tant per a la resta de la vida? Doncs que són els anys d'adolescència, de canvis, del pas de la infantesa a l'edat adulta, el salt d'abans de la Universitat, el moment en què comencem a prendre les nostres pròpies decisions. És natural, doncs, que l'etapa a l'Institut acabi marcant una persona per sempre.

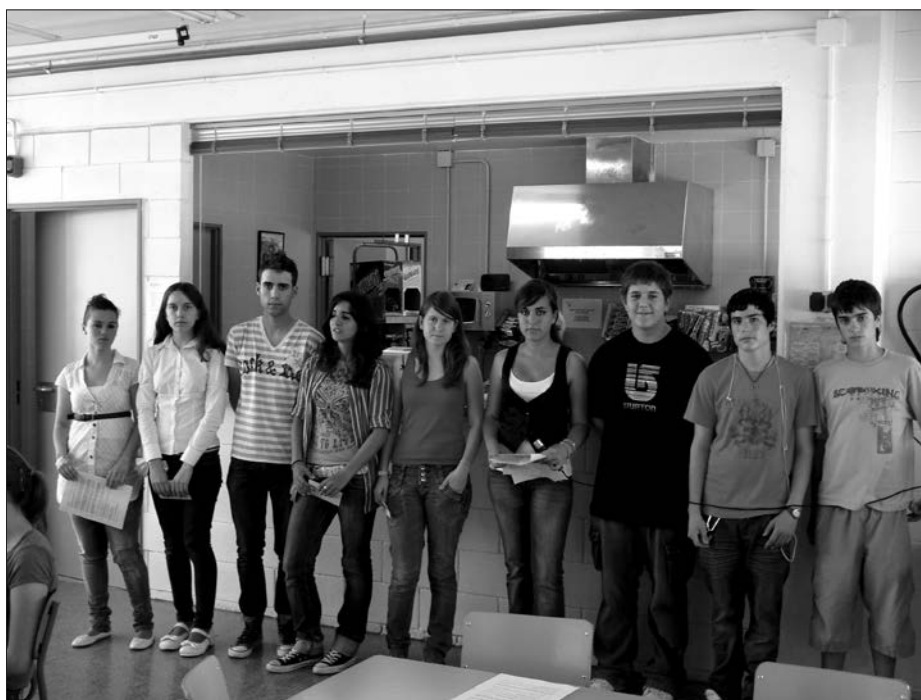
Redactant aquest petit escrit em trobo recordant-me de persones, anècdotes, vivències, coses que es poden explicar i coses que no. Recordo el primer dia de classe, que vaig arribar tard perquè em pensava que les classes començaven mitja hora més tard. Recordo també les hores del pati, les sortides a Port Aventura, les classes (algunes més avorrides que altres, tot s'ha de dir), el viatge de final de curs a 4t (els mítics "trifolios"), però, sobretot recordo la gent, les persones que hi vaig conèixer, amics que tindrè tota la vida i que no els hauria conegut si no hagués estat per l'Institut.

Si hagués de triar l'any que més bé m'ho vaig passar a l'Institut, triaria 2n de Batxillerat. L'ambient, les classes, els exàmens i l'esforç per treure'ls endavant, la selectivitat... Un conjunt d'experiències que fan que recordi el meu últim curs a l'Institut amb especial afecte.

També recordo els professors. N'hi va haver de bons i de dolents, com a tot arreu, però em sento afortunat del que he après dels bons: no un temari, ni una llista de noms, ni com resoldre problemes, ni si aquell tros de la frase era complement directe o atribut, sinó una forma de treballar, una forma d'afrontar la vida, en definitiva, una forma de pensar. Perquè, per a mi, l'educació significa això: ensenyar a pensar. Està molt bé aprendre a integrar una funció o a analitzar morfosintàcticament una

frase, però tot això no serveix de res si no li ensenyes a l'alumne com raonar, com tenir la seva pròpia opinió, com fer-se la seva i com defensar-la. Per això em sento afortunat, ja que crec que molts dels professors que vaig tenir al Narcís Oller em van ensenyar tots aquests conceptes i em van ajudar a ser millor persona.

Tot i això, sóc realista: l'IES Narcís Oller no és el millor institut del món (segurament, ni tan sols s'hi apropa!). Però d'alguna manera és el nostre Institut, l'Institut de tota la vida, una experiència que ja forma part de les nostres vides. Deixem enrere 60 anys d'història, dels quals estic orgullós d'haver-ne viscut un tros, i anem de cara al futur per intentar fer del nostre Institut un millor institut per a tothom.

Grup d'alumnes premiat al concurs Fem Matemàtiques a la cantina del centre. Gerard Martí és el primer de la dreta. (Arxiu del centre)